

Péter Márta

éjszaka csak hallom

*annyi azért meg-
marad, hogy
időnként
fölnézek
az égre*

*de éjszaka
csak hallom a
mélyen búgó
hangot
közelgő-
távolgó
halált*

döggút

*a legjobb lenne
megdőglenni
hallotta sokszor
gyerekfülem
most meg te (halkan, záró-
jelben, hisz' bűneid
addig vonzanak), de
hová kiáltsam szét
hangot is repesztve,
hogymegdőglött
mindenkim
hogymeg
rothadásra várva
(vagy néha szürke
porként) mentek
sorban, mint döggút-
lények. szagló húsban
oszláshagyott meszes*

vázként és szúrt a csont
a törött borda, már a
nyüvek előtt is.
drágáim sorakozó,
elő a döggutakból
temessétek be az oszló
húsokat
dögjeim, gyönyörűim
magamra ölöm lelketek
gondolását, a tekintést
valahonnan ide, ahol
már csak én vagyok
én a maradék dög
árván (a döggutak
szélein) bolyongva
mintha még lenne
élet, valami
szerűség, egy szárny
csapkod bennem,
csapdos
fáj a tüdőm szárnylevegője
karistolja toll, madárcsont
ti vagytok, laktok
engem, édes állatkáim
a döggutakra fekszem
magammal temetem
a barnás habot-orgiát
szagos hártyahúst
a föld réseiből
gyöngyöző halálverítéket
magamat veletek
zuhanó él-
halált

(ahogy porlad)

ahogy porlad
az ember
lesz
súlytalan
poranyag a
súlytalan
ember

táj

és ők is, hogy
lenni
voltak,
és bennük, ami
múlt,
elmúlt a tónus
az izomból, csak a
bizonytalanság meg a
tárgyak
szürkületi képe, az
béleli a földi vackot
és ki lenni jön, 'hogy benne
készül az idő,
finom halál-
rétegek
közelítik.
és az élő, hogy el
a szenvedésanyag,
anyagát szenvedő
mi és milyenség.
de még a könnyű mik is a
vetélt pillanatban –
szemhatáron. és a
szabadulás (menekvés)
is, mert te sem
és a fájdalom
mutatóanyagait is rajtad
át, bent és
magamban, soha-
vége tájon
írva

megírva

(csak állok, mint ló)

csak állok, mint ló
kit ütnek, de terhét
már föladta
nem megy, és

*isten súlya is
elmarad*

*lehet-e múlni
időből és
hová
kérdi a ló
kit ütnek
és tűri
életét
tűri még
(kinek?)*

(már úgy)

*már úgy élek
mint te
majdnem úgy
(nem)*

(össze kell pakolni)

*össze kell pakolni
fecnit, fotót, tollvonást
magamból a szót
magam
'hogy a
történetbe sose léptem
nem is voltam
nem is éltem
csak ülök
asztalomnál
tisztán
sötétben
kívül a
mindenen*